

derfor en behagelig Overraskelse forleden Dag, at Reformpartiets politiske Ordfører under Finanslovens første Behandling netop slog til Lyd derfor. Tanken er den, at vi skulde forlade det nuværende Grundlag for Lønningslovene, de faste Lønningsregler, og søge at komme tilbage til vor tidligere Lønningsmaade, med Reglerne efter Kapitelstakst eller noget i Lighed dermed, finde en Grundregel, som kunde bidrage til, at Lønningerne ikke stode saa fast, som de nu gøre, men bleve mere flydende, saa at de kunde stige eller falde, eftersom Livsforholdenes Pris steg eller faldt.

Øjemedet med de foreliggende, meget vidtrækkende Lønningslove er jo at tilvejebringe den størst mulige Retfærdighed for den store Del af vore Embeds- og Bestillingsmænd, som disse Lovforslag omfatte, i Forhold til deres Arbejde og Uddannelse og i Forhold til Livsforholdenes Pris i Øjeblikket, og Øjemedet er tillige saa vidt muligt at skaffe Ro paa dette Omraade, thi vi kunne jo nok sige, at vi have haft nogen Vanskelighed ved at skaffe denne Ro. I enhver Samling gives der jo Lønningslove, og have vi end skaffet — haaber jeg — mere Retfærdighed, kunne vi næsten sige, at Uroen er bleven større og større, efterhaanden som Aarene ere gaaede, og Grunden er vel nærmest den, at vi, om jeg saa maa sige, have lappet, snart hist og snart her, snart i en Del af en Etat og snart i en anden Del. Have vi saa været saa heldige at tilfredsstille nogle — og det har maaske endda knebet —, er der altid kommet andre, som have sagt: Nu ere vi forurettede. Som sagt, vi maa haabe, at det med disse omfangsrige Lønningslove maa lykkes os i større Omfang end hidtil at faa tilvejebragt Tilfredshed og Ro hos disse Tjenestemænd.

Men vi skulde ogsaa gerne have skaffet Ro og Tilfredshed til Stede til den anden Side, nemlig hos de ydende, det vil sige Skatteyderne. Det tror jeg i nogen Maade vilde naas, om det kunde lykkes at finde en saadan Gradmaaler for Lønningerne, en ny Kapitelstakst, eller hvad man nu vil kalde det, Navnet har mindre at sige. Komme vi f. Eks. i denne Tid ud til Skatteyderne paa Landet — vi have

vel sagtens alle været hjemme og talt med vore Vælgere —, hører man, at de se noget skeptisk paa disse Lønningslove, der er nogen Betænkelighed ved det store Tag, der nu vil blive gjort i Statskassen. Men der er en Ting, der særlig fremhæves, og det er fuldstændig berettiget. Man siger som saa: Ja, Livsforholdenes ere stegne i Pris i overordentlig høj Grad, og Lønningerne maa selvfølgelig stige derefter, det er der ikke noget at sige til. Om hvorvidt der er taget lidt rigeligt, eller man netop har fundet den rette Norm, kan der være delte Meninger. Og ganske vist er der nu gode Tider, vore Produkter betales med høje Priser, og vi Skatteydere — her tænkes altsaa særlig paa Landmændene — ere i Stand til at klare vore Udgifter og Prioriteter, som for de flestes Vedkommende ere temmelig høje, men der kan komme en Vending, vi have Erfaring for, at efter de høje Priser, altsaa efter de Tider, hvor Pengene have ringe Betalingsværdi, kommer der en Vending, et Fald, og hvad saa? Hvis en saadan Vending kommer, og det kan ret snart ske, ville vi ikke være i Stand til at sætte Lønningerne ned i det Forhold, som de burde nedsættes, da vi jo her vedtage Lønningslove med faste Normer. Dette Maal kan kun opnaas derved, at man fik en saadan Gradmaaler, om jeg saa maa kalde det, som jeg har nævnt, hvorved Lønningerne kunde stige eller falde efter Livsforholdenes Stigen og Fald.

Jeg skal kort sige min Mening om Lønningslovene. Det er jo stadig den samme Betragtning, som er kommen til Orde overalt, at det er rigelige Lønninger, og de synes i alt Fald mig at være store i Forhold til de Lønninger for Lærere, hvortil der ligger Forslag paa Tingets Bord, og som vi senere ville komme til at beskæftige os med. Jeg synes, at de for den første Lønningsklasse — altsaa de lavest lønnede paa de foreliggende Forslag — normerede Lønninger ere noget rigelige i Forhold til de for Lærerne normerede, naar man regner, og det bør man, med den Uddannelse, de Ofre af Tid og Penge, som Lærerne maa yde, forinden de komme i Stillinger. Men man kan gaa videre og sige: I hvilket Forhold staa Landarbejderes, Husmænds og en Del Gaardmænds